

Ghedeon

Ghedeon

Distrugerea hranei lui Israel

Israel făcuse din nou ceea ce este rău în ochii Domnului, iar El îi dăduse în mâna vrăjmașilor. Madian este vrăjmașul principal aici, însă vedem că este însoțit de amaleciți și de fiii răsăritului. Satan are multe săgeți în tolba lui și foarte rar folosește doar una dintre ele împotriva celor credincioși.

Să remarcăm de asemenea cât de complet a fost atacul acestor vrăjmași. Ei veneau de la răsărit de Iordan, de la răsăritul ținutului dat semințiilor lui Ruben, lui Gad și la jumătate din seminția lui Manase. Ei au traversat întreaga țară, până la Gaza, o cetate a filistenilor, situată pe malul mării Mediterane, cunoscută și astăzi ca fiind orașul principal din Fâșia Gaza.

Ce făceau acești vrăjmași? Distrugeau tot ceea ce pământul rodea, lăsându-l pe Israel fără hrană. Pătrundeau în țară pentru a o distruge, împovărându-l nespus pe Israel. Acești vrăjmași nu sunt prezentați ca luând pentru ei rezervele de hrană ale lui Israel, ci ca distrugându-le în mod deliberat.

Aceasta este tactica vrăjmașului și astăzi. „Hoțul nu vine decât ca să fure și să înjunghie și să omoare [să distrugă]” (Ioan 10.10). El îi răpește creștinului hrana dată de Dumnezeu pentru sufletul său – Hristos! El nu ia pentru sine, nici nu apreciază în vreun fel ceea ce Dumnezeu îi dă creștinului ca hrană zilnică. Cum ar putea el să-L aprecieze pe Hristos? Cum ar putea el să aprecieze Biblia, care vorbește despre dragostea și despre valoarea lui Hristos? Imposibil! El își va folosi puterea pentru a-i lipsi pe creștini de ceea ce le oferă tărie.

Cu tine / Cu noi

Dumnezeu Își alege uneltele cu grijă și folosește propriile standarde pentru aceasta. Un criteriu folosit de El este acesta: slujitorul se vede doar pe el însuși, sau vede și întregul popor al lui Dumnezeu, în mijlocul căruia este așezat? Ghedeon este un exemplu remarcabil în această privință.

Lui Ghedeon i se spune: „Domnul este cu tine, războinic viteaz!”. Imediat, el răspunde: „Dacă este Domnul cu noi, pentru ce au venit toate acestea asupra noastră?”. Singur, înaintea teascului, departe de poporul său, inima lui Ghedeon era preocupată cu acest popor, nu cu sine însuși. El auzise fără îndoială mustrea venită prin profetul Domnului și se gândise cu seriozitate la ea. Cum putea fi Domnul cu el, fără să fie și cu poporul Său? De ce nu mai făcea Domnul minuni, așa cum făcuse atunci când îl scosese pe Israel din Egipt? De ce oare? Cu siguranță, Domnul trebuie să și fi părăsit poporul!

Domnul apreciază o persoană care gândește astfel. Credincioșii, și astăzi, sunt mai mult decât simpli indivizi. Ca și creștini, noi suntem mădulare ale Trupului lui Hristos, suntem mireasa lui Hristos, suntem casa lui Dumnezeu. Orice credincios astăzi trebuie să înțeleagă că este o mică parte a Adunării Dumnezeului viu și că este afectat de ruina care a intervenit în această Adunare, din cauza necredincioșiei omului. Din pricina slăbiciunii lui Ghedeon, Îngerul Domnului i-a spus: „Mergi cu această putere a ta și vei salva pe Israel din mâna lui Madian. Nu te am trimis Eu?”. Domnul să ne dea harul să fim precum Ghedeon, gata pentru a fi folosiți de El!

Răbdarea Domnului

Pe măsură ce privim la istoria lui Ghedeon ne minunăm tot mai mult de răbdarea lui Dumnezeu. Îngerul Domnului a venit și a stat sub un copac, în țarina lui Ioas din Abiezer, din seminția lui Manase. El l-a privit pe Ghedeon bătând grâul în teasc – o operațiune dificilă, fiindcă un astfel de lucru se făcea mult mai ușor pe vârful unui deal. El i se adresează, spunând: „Domnul este cu tine, războinic viteaz!”. După aceea răspunde cu răbdare la toate obiecțiile și întrebările lui Ghedeon.

Ghedeon dorește un semn (lucru care se repetă în istoria lui) care să-i adeverească faptul că înaintea sa stătea chiar Îngerul Domnului. El îi cere vizitatorului său să aștepte până când avea să pregătească o jertfă pentru El. În mod uimitor, acesta este de acord să aștepte. Pentru cât timp? Până când Ghedeon a tăiat și a pregătit un ied și până când a făcut azime din aproape douăzeci de kilograme de făină! Cât a durat? Probabil cel puțin câteva ore! Îngerul Domnului a așteptat însă cu răbdare. Când, în sfârșit, Ghedeon și-a pregătit jertfa, el a adus carnea într-un coș și zeama într-o oală. Acest lucru era cu totul contrar poruncilor lui Dumnezeu. Jertfele nu trebuiau fierse, iar zeama era o dovadă clară că jertfa lui Ghedeon fusese fiartă. Îngerul Domnului îi spune lui Ghedeon să pună pâinea și carnea pe o stâncă și să toarne zeama peste ele. Apoi El a atins carnea și pâinea cu toiagul Său și focul s-a ridicat din stâncă și le-a mistuit.

Cât de răbdător este Dumnezeul nostru! El adesea ne așteaptă ani de-a rândul!

Dărâmarea altarului lui Baal

După întâlnirea sa cu Îngerul Domnului, Ghedeon a zidit un altar Domnului, pe care l a numit Iahve Şalom (Domnul păcii). Acum însă, înainte ca Dumnezeu să l poată folosi în mod public, Ghedeon trebuie să fie credincios în casa lui. Cum putea el să i înfrunte pe vrăjmaşii Domnului, când altarul lui Baal se afla în casa tatălui său, fiind obiectul închinării oamenilor din cetate? Altarul Domnului nu poate sta niciodată alături de altarul unui idol.

Ascultând de Domnul, Ghedeon a urmat instrucţiunile Lui. A folosit taurul tatălui său pentru a dărâma altarul lui Baal din casa acestuia, a tăiat aşera de lângă el, a zidit un altar Domnului pe vârful întăriturii, a folosit lemnul aşerei pentru foc şi a jertfit taurul pentru Domnul.

Însă, pentru că i a fost frică să facă aceste lucruri ziua, le a făcut noaptea. Slăbiciunea şi teama îl caracterizau pe Ghedeon, însă, prin îndurarea lui Dumnezeu, el a ascultat, folosind zece dintre slujitorii săi pentru a l ajuta. Dumnezeu preţuieşte ascultarea noastră şi este îngăduitor cu slăbiciunile şi cu temerile noastre. El apreciază onestitatea.

Adevărul iese întotdeauna la iveală. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Poziţia pe care o luăm pentru Domnul şi împotriva lumii va deveni cunoscută. Remarcaţi faptul că Ghedeon n a avut nevoie să se apere pe sine! Dumnezeu a făcut ca altcineva să i ia apărarea. Tatăl său a fost, ca să zicem aşa, primul său convertit. Acum Duhul lui Dumnezeu vine peste Ghedeon, iar familia sa, a abiezeriţilor, seminţia sa, a lui Manase, şi alte trei seminţii se adună la el.

Micşorarea armatei

Treizeci şi două de mii de bărbaţi din patru seminţii ale lui Israel au răspuns la chemarea lui Ghedeon şi s au strâns la el. Dumnezeu a răspuns cu răbdare la două cereri ale lui Ghedeon, încurajându l. Apoi, când Ghedeon, ascultând de preceptele legii, a declarat că cei cărora le era teamă puteau pleca, douăzeci şi două de mii de oameni l au părăsit. Totuşi, cei zece mii rămaşi erau încă prea mulţi pentru Dumnezeu. Ei ar fi putut să se mândrească şi să şi atribuie lor înşişi biruinţa, de aceea Dumnezeu i a poruncit lui Ghedeon să privească la felul cum aveau să bea apă din izvorul lângă care aveau tabăra.

Cei mai mulţi s au relaxat şi au îngenuncheat pentru a bea, însă trei sute de oameni au luat apă cu mâna şi au lipăit o cum lipăie câinele. Prin aceşti trei sute avea Dumnezeu să dea salvarea.

Dumnezeu ne dă toate lucrurile din belşug, pentru a ne bucura de ele (1 Timotei 6.17). Totuşi, cei care se folosesc de această lume trebuie să fie ca şi cum nu s ar folosi de ea, după cum ni se spune în 1 Corinteni 7.31, în timp ce 2 Timotei 2.3 ne spune că trebuie să suferim răul ca nişte buni ostaşi ai lui Isus Hristos.

La fel ca apa curată şi proaspătă din izvorul Harod, există multe lucruri în această lume de care ne putem folosi şi de care ne putem bucura. Să le folosim fiindu l recunoscători lui Dumnezeu şi, de asemenea, să ne păzim de a ne preocupa cu ele! Înfrânarea ne va ajuta să slujim cu folos intereselor Domnului.

Asigurarea finală

Domnul Şi a ales ostaşii, în număr de trei sute. Aceasta era noaptea în care avea să i trimită la luptă. Mai întâi însă El a dorit să l încurajeze şi să l întărească pe conducătorul lor, pregătindu l pentru bătălia care îi stătea înaintea. În acest scop, El i a folosit chiar pe vrăjmaşii lui Ghedeon.

Ghedeon urmează instrucţiunile Domnului. El nu şi ascunde teama şi îl ia pe slujitorul său cu el. La marginea taberei vrăjmaşilor îl aude pe un soldat povestindu i altuia despre visul pe care îl avusese: o turtă de orz – ceva nesemnificativ – s a rostogolit în tabără şi a răsturnat un cort. Ghedeon îl aude pe cel care ascultase visul dându i interpretarea: Dumnezeu îl dăduse pe Madian şi întreaga tabără în mâna lui Ghedeon, fiul lui Ioas, un om din Israel!

Ce putea fi mai clar decât acest lucru? Ghedeon aude şi se închină. Ce Dumnezeu minunat avem! A Lui să fie gloria! În suveranitatea Sa, El l a făcut pe acel soldat dintre vrăjmaşi să interpreteze visul camaradului său, acesta fiind singurul loc din Scriptură în care un om nelegiuit poate face aşa ceva. Potrivirea evenimentului este şi ea perfectă, Dumnezeu făcând ca acele cuvinte să fie spuse exact când Ghedeon şi Pura erau acolo. Astfel de experienţe uimitoare ne fac şi pe noi, atunci când trecem prin ele, să ne închinăm lui Dumnezeu.

Întărit şi încurajat, Ghedeon s a întors în tabăra lui Israel, şi a strâns oamenii şi le a împărtăşit vestea bună a biruinţei viitoare, iar după aceea i a înarmat şi le a dat instrucţiuni. Fie ca şi noi să urmăm îndrumările şi exemplul marelui nostru Conducător şi Domn!

Lucrând împreună

Domnul îi dăduse lui Ghedeon şi celor trei sute de oameni ai lui o biruinţă glorioasă asupra armatei madianiţilor, care număra o sută treizeci şi cinci de mii de oameni. „Sabia Domnului şi a lui Ghedeon!“ fusese strigătul lor de luptă. Ei sunaseră din trompete, spărseseră vasele de lut şi lăsaseră ca torţele lor să lumineze. N au trebuit să lupte, căci Domnul făcuse ca madianiţii, cuprinşi de spaimă, să se omoare între ei sau să o ia la fugă.

Alte seminții din Israel s-au alăturat apoi pentru urmărirea vrăjmașilor. Ghedeon a chemat seminția lui Efraim să ia în stăpânire vadurile Iordanului, pentru a-i împiedica pe vrăjmași să treacă dincolo. Efraimiții îi uciseseră pe conducătorii Madianului și le aduseseră capetele la Ghedeon. Acum însă, acești efraimiți mândri îl mustrau pe Ghedeon fiindcă nu îi chemase mai devreme. Ghedeon le-a răspuns cu înțelepciune și cu umilință, scoțând în evidență ceea ce ei făcuseră și minimalizându-și propriile realizări. El era în urmărirea vrăjmașilor și nu voia să piardă timpul certându-se.

Cât de adesea noi facem exact contrariul, transformând biruința într-o înfrângere, din pricină că ne certăm cu frații noștri! În loc să câștigăm suflete pentru Mântuitorul, criticăm metodele celor care fac aceasta. În loc să ne luptăm împotriva vrăjmașilor împreună, ne luptăm împotriva fraților noștri. La fel ca ucenicul din Marcu 9.38, le interzicem altora să facă ceea ce noi nu putem face, fiindcă nu vin „după noi”. Ar trebui să-i urmărim pe vrăjmași, nu să pierdem timpul făcându-le ni vrăjmași pe frații noștri.

Rezultatul neutralității

Cu înțelepciune și umilință, Ghedeon evitase un conflict cu bărbaii certăreți din Efraim, care îl certaseră cu asprime. Aceștia, odată chemați la bătaie, luptaseră cu vitejie. Acum, Ghedeon se întâlnește din nou cu o situație dificilă, însă de o altă natură. Fiind în urmărirea vrăjmașilor, el și oamenii lui au ajuns la răsărit de Iordan, aproape de teritoriul madianiților, unde Ghedeon a cerut hrană pentru oștirea sa, mai întâi la Sucot, apoi la Penuel.

Mai marii ambelor cetăți au refuzat să-i dea ajutor. Ghedeon încă nu-i capturase pe împărații Madianului, Zebah și Talmuna, pe care îi urmărea. Deși o sută douăzeci de mii dintre oamenii lor căzuseră, acești doi împărați mai aveau încă cincisprezece mii de oameni cu ei. Ce puteau face Ghedeon și cei trei sute de oameni ai săi istoviți, împotriva acestor doi împărați care încă aveau o armată considerabilă? Aceasta a fost întrebarea bătrânilor din cele două cetăți! Neutralitatea în lucrurile divine, atunci când interesele Domnului sunt la mijloc, nu este niciodată o poziție corectă. Domnul Isus a spus că cine nu este cu El este împotriva Lui. El nu ne oferă decât două opțiuni și nu recunoaște neutralitatea ca fiind o a treia opțiune. Nu putem aștepta până când se încheie lupta pentru a decide apoi de ce parte ne situăm, așa cum au încercat să facă mai marii din Sucot și din Penuel. Deși ei nu s-au dat pe față de partea madianiților, refuzul lor de a se plasa de partea lui Dumnezeu a făcut să vină peste ei dezastrul și moartea. Dorința de a fi neutri a avut consecințe tragice asupra lor și asupra cetăților lor.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea

Dumnezeu îi dăduse lui Ghedeon o biruință extraordinară. Ce s-a întâmplat apoi? Cea de-a doua parte a capitoului 8 din Judecatori prezintă câteva evenimente, pozitive și negative, care au urmat biruinței asupra madianiților. Timpul care urmează unei biruințe este adesea foarte periculos pentru un credincios.

După ce Ghedeon le-a arătat bătrânilor din Sucot și din Penuel pe împărații madianiți capturați, el s-a lăsat flatat de acești împărați, însă i-a executat cu mâna lui atunci când fiul său cel mai în vârstă s-a temut să facă acest lucru.

Israeliiții au vrut ca Ghedeon și urmașii lui să domnească peste ei, însă el a refuzat, spunându-le că Domnul avea să domnească peste ei. Totuși, după câțiva ani, el l-a numit „Abimelec” pe fiul său născut dintr-o concubină la Sihem, acest nume însemnând „tatăl meu a fost împărat” – titlul împăraților filistenii. Acest lucru a avut consecințe foarte triste.

Ghedeon a luat podoabele împăraților madianiți și lanțurile de la gâturile cămilelor lor și le-a cerut israeliților să-i dea cerceii de aur pe care îi luaseră ca pradă. Cu acest aur, el a făcut un efod – o haină preotească – și l-a așezat în cetatea sa. Acest efod s-a dovedit a fi o cursă pentru Israel, conducându-l în idolatrie. Cât de ușor pot deveni o cursă pentru noi suvenirurile unei biruințe!

Ghedeon a avut șaptezeci de fii, a trăit o viață lungă și liniștită în casa lui, iar țara a avut odihnă vreme de patruzeci de ani. Din nefericire, după moartea lui Ghedeon, poporul a căzut din nou în idolatrie și n-a arătat bunătate față de familia lui. Starea de lucruri atât de amestecată, începută chiar din timpul vieții lui Ghedeon, nu l putea ține pe Israel credincios față de Dumnezeu.